

Saidhi

Ani ve smrti

Knihá první

**Ani ve smrti
kniha první**

napsala Saidhi

Knihovnička
publikováno na <http://knihovnicka.mysteria.cz>
literární freeware

Saidhi

Ani ve smrti
Knihá první

Kapitola 1

Slunce majestátně plulo po obloze a z té nebeské výšky shlíželo na vrcholky hor, oděné ve sněhu a závojích mlhy, na svěže se zelenající, rozkvetlé louky, na zurčící potůčky a říčky, jejichž zčeřená voda se leskla jako stříbro, na husté tmavé hvozdy, jejichž konec se ztrácel v nedohlednu.

Země se náhle rozechvěla úderem kopyt. Zvěř v lesích se poschovávala, ptáci rozletěli na všechny strany a lesní víly a žínky se rozprchly do bezpečí kapradin. Najednou všude zavládlo podivné ticho. Jen na palouku, jenž byl skryt zrakům smrtelníka, obklopen stromy, trhala květiny mladá dívka. Pokaždé, když se rozběhla, to vypadalo, jako by tančila. Nohama se přitom ani nedotýkala země, tak lehce šla. V malých ručkách čerstvě rozkvetlé mladé květy zkropené rosou průzračnou jako křišťál, která se pod dotyky slunečních paprsků leskla jako démanty.

Na malý okamžik si sedla na vykotlaný pařez. Líčka měla lehce narůžovělá a na tváři stále zářil úsměv. Tak ji poprvé spatřil, jak tam sedí a poletují kolem ní ptáčky a motýli. Byl by v tu chvíli odpřísáhnul, že je to snad ta nejkrásnější žena, jakou kdy v životě spatřil, a okamžitě se do ní zamiloval. Potichu sesedl z bujného hřebce a trochu rozhrnul vysoká stébla trávy. Postřehl zvláštní kouzlo, jež se rozlévalo po okolí i v jeho srdci, které nesmírně hřálo. Jako by z ní samotné vycházela zlatavá záře. Netoužil již po ničem jiném, než ji sevřít v náručí a nechat se pohlitit voňavou záplavou jejích vlasů, jež byly černé jako antracit. Příliš se však bál, že ji vyplaší. Že až se jí dotkne, rozplyne se mu pod rukama a zmizí jako ten nejkrásnější sen.

Byl tak unešen dívčinou krásou, že málem zapomněl i dýchat. Zda-li tomu chtěla náhoda, nebo to způsobila mužova neopatrnost, nikdo nevěděl. Dívka náhle prudce zvedla hlavu, až se jí dlouhé kadeře divoce rozevlály, a vzhledla k nebi. Náhle vstala a ladným skokem se přenesla přes pařez. Vzápětí ji pohltila temnota hvozdu.

Mátozně vstal. Chvilí trvalo, než se vzpamatoval z okouzlení. Poté jako ve snách nasedl a do rukou vzal otěže. Lehce patami pobídl hnědáka a vyjel na palouk. Jako by mu bez její přítomnosti cosi chybělo. Byl najednou prázdný, bez života.

Muž si jen povzdechl a sesedl. Rukou pohladil drsnou kůru kmene, na kterém seděla. Pohlédl na obzor. Proti nebi se jasně rýsovala temná silueta hradních věží. Cítil, jak ho naplňuje zármutek. Zármutek z toho, že se za pár chvil opět ocitne mezi těmi ledově chladnými stěnami z kamene, mrtvými, jako byl donedávna i on sám.

Nejraději by zde zůstal navždy. Z tohoto místa dýchal klid a mír, jaký nikde jinde zatím nezažil. A ještě cosi zvláštního, co nedokázal pojmenovat. Jeho zrak se sklonil níže. Sehnul se a vzápětí držel v rukou malý kvítek. Pozoroval ho a na tváři se mu objevil úsměv. Náhle jako by všechny ty myšlenky na studený kámen a na vše okolo zmizely. Dokonce i palouk, stromy... Byl tam jen on a ta květina...

Slunce se již pomalu sklánělo za obzor když vstal, stále s úsměvem na rtech a vyšvihl se do sedla. Nyní již pevně uchopil otěže a pobídl koně do trysku. Jak později vzpomínal, tak rychle se do hradu nikdy dříve ani poté nevracel. Duši měl naplněnou zvláštním klidem a harmonií, jakou dosud nepoznal.

Na nádvoří ho uvítal jeden ze sluhů.

“Konečně opět doma, pane.”

“Děkuji, Sailone,“ odvětil a obrátil se na stájníka.

“Odstroj ho a pečlivě vyhřebelcuji.”

Muž se mírně uklonil.

“Ano, pane. Bude mít tu nejlepší péči. Můžete se spolehnout...” řekl a srovnal si čepec, který mu spadl do tváře.

“Opravdu chceš opustit mé služby? Nerad bych přišel o tak dobrého stájníka...”

“Pán promine, ale jsem již starý, špatně vidím a nohy a ruce už taky neslouží jako kdysi...”

Elf se pousmál.

“Dobrá tedy. Myslel jsem, že tě přesvědčím. Nyní ale vidím, že to je beznadějně... Těžko se mi za tebe bude hledat náhrada...” povzdechl si.

Poté se otočil a rozešel se k bráně. Dlouhý plášť za ním ve větru povlával. Před tepanými dveřmi se ho zmocnil opět ten starý pocit. Pocit úzkosti a bezmoci. Sáhl po klíče. Při doteku chladného kovu celým tělem projel mráz. Nakonec se přeci jen odhodlal a vstoupil do malé místnosti, jejíž stěny byly obloženy koberci. Bezládně dosedl do velikého, bohatě vyřezávaného křesla a z úst se vydral vzdech. Chtěl by lidu splnit to přání, jediný požadavek, který na něho měli, jen kdyby jeho srdce nebylo hluché ke všem těm ženám a dívkám, které se mu nabízely, ať už šlo o obyčejná děvčata z vesnic, nebo o „urozené“ dámy a princezny. Všechny chtěly jen jedno: peníze, slávu a moc. Ale která z nich by chtěla jeho, jeho pravé já se všemi těmi nedostatky a vadami? Žádná se dosud nezajímala o to, jaký je on. Jaký je ve skutečnosti. Zajímala ji pouze královská kůže.

Hlava mu poklesla a oči se zavíraly únavou. Náhle mu vzduch přinesl k nosu zvláštní vůni. Tak líbeznou a jemnou a přece výraznou a nepřehlédnutelnou. Tu si vzpomněl. Sáhl do kapsy a vytáhl květinu. Její lístky již byly povadlé a zplihlé. Trpce se pousmál a povzdechl si.

“Ty se zde také necítíš příliš dobře... Chřadneš, schneš a uvadáš... Ne. Tohle není místo pro tebe... Zítřka tě odvezu tam, kde jsem tě našel...”

Vstal, položil kvítek na dřevěnou desku stolu, sňal z ramenou plášť a uleh na pelest. Venku se již dávno setmělo a černá tma nahlížela okny do hradu. Vnitřek místnosti nyní ozařovalo pouze mihotavé světlo měsíce stejně chladné a bezútěšné jako stěny okolo. Zhluboka nadechl a vydechl.

“Zítřka musím najít náhradu za Melaroka... A bude to těžké...”

A s tou myšlenkou usnul a spal hlubokým spánkem, ve kterém se nezdaří žádné sny až do doby, kdy první sluneční paprsky dopadly na okenní římsu...

Pomaloučku začal vnímat zvuky probouzejícího se kraje. Zurčení potůčku, šelest listů... To vše nabývalo na intenzitě. Otevřel oči a nevěřícně se rozhlédl. Vzápětí si uvědomil, že je skutečně tam, kde má být, totiž na hradě.

Ztěžka vydechl a vstal. Učinil několik kroků vpřed a vyklonil se z okna, aby ještě uzřel alespoň zbytek té nádhery, kterou nabízí východ slunce za jasného, svěžího jitra. Ke svému překvapení shledal, že není ani trochu zmožený či snad unavený, což obyčejně po ránu býval. Jediný sval ho nebolel.

Přehodil si přes ramena dlouhý, temně zelený plášť vyšitý zlatem a pohlédl na stůl. Okvětní lístky se třepotaly v lehkém vánku, který vnikal dovnitř. Pár jich již opadalo. Tu si vzpomněl na tu dívku. Před očima mu opět vyvstaval obraz její krásné tváře a dlouhých, havraních vlasů, které splývaly až do pasu. Opět sklopil zrak a pohlédl na květinu.

“Ne. Její krása by zde uvadla tak rychle, jako okvěti lilie...” šeptl a s mírným zaváháním sáhl po klíce.

Dveře lehce vrzly, ale jinak se bez odporu otevřely.

“Přeji krásné ráno!”

“Tobě také, Sailone! ...Zajdi za Melarokem a řekni mu, ať mi osedlá koně...”

Komoří se zarazil.

“Vy to nevíte, pane?” optal se, když přistoupil blíže.

“Nikdo se mi o ničem nezmínil... Co se stalo?”

Starému muži poklesla hlava. Chvilí mlčel, jako by přemýšlel, zda má vůbec odpovídat.

“Melaroka včera večer udupal kůň...”

Kapitola 2

Alcarmo se ještě nestačil vzpamatovat. V hlavě mu stále jako ozvěna zněla ta věta: “Melaroka včera večer udupal kůň...”

Připadlo mu to jako noční můra, jako zlý sen. Přál si, aby se právě teď probudil a s ulehčením zjistil, že se mu to pouze zdálo. Skryl tvář v dlaních a ramena se mu rozechvěla. Komoří trpělivě vyčkával. Po chvíli, která se zdála být nekonečná, pozvedl elf hlavu.

“Kdy? ...Jak?”

Mluvil sípavě, jako by to ani nebyl on, ale někdo jiný. Tenhle hlas neznal. Vůbec se nyní nepoznával...

“Stalo se to někdy v noci. Patrně se jeden z koní splašil... Je mi to moc líto, pane. Nám všem je to moc líto. Měli jsme ho rádi, ale teď, jestli dovolíte, půjdu dělat svou práci...”

Král pouze chabě kývnul a dál seděl ve strnulé pozici dole na nádvoří. Cítil v hrudi podivný, dusivý tlak, který začínal mravenčením v žaludku a končil v hrdle.

“Jak se to jen mohlo stát...”

“Paterně se jeden z koní splašil...”

Prudce vstal a udeřil se do nohy.

“Ne! To není možné! Nemohlo to tak být! Já tomu prostě nevěřím!”

Nádvořím se rychle roznesla dunivá ozvěna jeho hlasu a udeřila do stěn jako hrom. Kdesi hluboko v něm se něco bouřilo. Něco nekontrolovatelného se dralo ven, ven z jeho hrdla. Dal nyní zcela volný průchod svým pocitům, svému vzteku a zoufalství, které se v něm za ta léta vlády nahromadily. Z hrdla se mu vydral srdceryvný výkřik, jenž se nesl daleko do kraje. Zvěř v lesích se rozprchla, ptáci rozlétli a lidé trnuli hrůzou. Padl bezvládně na kolena a do očí se mu vhrnuly slzy.

Zlost vystřídala podivná slabost. Cítil, jak se mu rozpíná po celém těle, do paží, nohou...

Otřel slzy a pokusil se vstát. Zavrávorat a opřel se o zeď. Jak si teď přál být jedním z těch necitlivých a chladných kamenů. Jak by si přál být skálou, která nic nevnímá a necítí a jen se drolí a rozpadá pod dotyky větru a vody... Nejraději by se také tak rozpadl a zmizel... Navždy zmizel...

Ozvalo se zařehotání. Pozvedl víčka a jeho zrak spočinul na vchodu do stáji. Učinil váhavý krok vpřed. Závratí se mu zamotala hlava, jen tak tak, že stačil nalézt oporu v pevném zdivu. Vítr mu k uším opět donesl ta slova: “Stalo se to někdy v noci. Patrně se jeden z koní splašil...”

Zavřel oči a pevně stiskl rty. Ten krásný pocit ze včerejšího večera zmizel. Opět to byl zase on, Alcarmo, král Alahastu, plný strachu, obav a zoufalství, jež bylo bezbřehé. Rozhlédl se okolo sebe. Nádvoří jako by se scvrklo, zato věže se nyní vypínaly do výšky nejméně deseti metrů a jejich kamenné zdi byly chladnější a nepřátelštější než jindy.

Hlava mu klesla.

“Takhle to dál nejde... Musím se toho stínu zbavit, nebo se mne bude držet až do konce života... Musím již konečně dospět a najít něco, někoho, kdo by mě zbavil všeho. Všech těch trápení a soužení tohoto života...”

Nyní se již pevně postavil na nohy, hlavu hrdě vztyčenou. Plášt se pod doteky větru rozevlál.

Vypadal teď jako opravdový vládce říše, jak se na elfa sluší a patří. Pomalu nadechl a vydechl. Tón v hrdle se mu chvěl, stejně jako dech. Srdce se rozbušilo. Ale nakonec se přeci jen nádvořím rozezněla ta, z jeho úst tolikrát opakovaná, věta: “Připrav mi koně! Chci se projet a podívat se, co dělá lid v mé zemi!”

Neznělo to sice tak zvučně, jako jindy, rozrušení přeci jen vykonalo své, ale dosáhl alespoň částečně toho, čeho chtěl dosáhnout. Zanedlouho se nádvořím opět rozezněl ten tak známý zvuk klapání podkov. Vyšvihl se obratně do sedla a pobídl zvíře lehce patami do kroku. Bránou již projížděl cvalem. Jakmile ucítil vítr a jeho tvář ovanul čerstvý ranní vzduch promísený stovkami rozličných vůní, zapomněl rázem na starosti a všední trápení, na hrad, na Melaroka...

Hnal zpěněné zvíře zpět, tam do lesů, které jediné mu nyní mohly poskytnout útočiště. Opravdové útočiště. Ne před nepřáteli, ne před lidmi, ale před sebou samým a jeho vzpomínkami, které ho nyní pronásledovaly. Myšlenkami bloudil kdesi v neznámu, nevnímá, neviděl, neslyšel... A pak se to náhle stalo. Kůň se postavil vysoko na zadní a poté vyhodil. Elf mu obloukem přelétl přes hlavu a dopadl na zem. Rána to byla tvrdá, chvíli o sobě vůbec nevěděl. Pomalu otevřel oči a srdce se málem zastavilo. Přímo nad ním, v dlouhých, závojových šatech stála ta dívka. Z celého jejího těla vycházela prazvláštní záře a kouzlo. Jako by do toho kousku krajiny vnášela nové, zatím nikdy předtím nepoznané světlo.

V duši se mu opět rozlil ten zvláštní pocit harmonie, klidu a smíření. Pomalu se posadil a poprvé jí pohlédl přímo do očí. Byly velmi hluboké, jako dvě studánky, a přece křišťálově čisté. Odrážely hvězdný třpyt. Ale bylo za nimi i něco jiného, co rozpoznal téměř okamžitě. Závoj smutku, zoufalství a ještě čehosi jiného, co nedokázal pojmenovat.

“Kdo jsi?” šeptl, jako by se bál, že se jeho dechem rozplyne.

Stála tam však stále, něžná a krásná. Poklekla k němu a přiložila králi ukazováček na rty. Na těch jejích postřehl lehký úsměv. Sehnula se a on poprvé ucítil vůni jejích vlasů a dotek těch něžných úst na čele. Připadlo mu, že se utápí v té nádherné vůni, která teď byla všude okolo něj.

Ptáci přestali zpívat svojí cvrlikavou píseň a slunce se schovalo za velké, těžké černé mraky.

Chtěl ji přitisknout více k sobě, chtěl se ústy dotýkat těch jejích, avšak přespříliš se bál. Strach mu to nedovolil. Náhle, aniž by alespoň tušil proč, si opět vzpomněl na Melaroka. Musí zjistit, co se mu stalo. Co se přesně a opravdu stalo té noci...

Dívka se opět vztyčila.

“Trápiš se. Ale netrápiš se zbytečně? Přece jsi za to nemohl... Nebylo ti souzeno ovlivnit stájníkův osud... Ale dám ti jednu radu. Střež se mohutného šedáka, který stojí ve tvých stájích.”

Překvapeně vzhledl.

“Ty o tom něco víš? Pověz mi, co se stalo!”

Chytil ji pevně za ramena, avšak ona se mu vysmekla a odskočila jako vyplašená laň.

“Nemohu... Odpust, králi... Sbohem...”

V očích se jí zaleskly slzy a než Alcarmo stačil něco učinit, rozplynula se mu před očima jako mlha, jenž pokrývala skalnaté vrcholky hor, do níž byly oděny...

Kapitola 3

Sesedl ze zpěněného koně a předal jeho otěže do rukou podkonímu.

“Pečlivě ho vytři.”

Mladík se mírně uklonil.

“Jak si přejete, pane.”

Král kývl a chtěl se rozejít opět do těch chladných stěn, avšak hlas podkoního jej zdržel.

“Je zde také nový stájník, pane. Přijel již dnes, časně ráno, ale bohužel vás zde nezastihl. Mám ho k vám uvést?”

“Ano, Feone. Děkuji.” Odvětil muž a rozešel se k bráně.

Čím víc se k ní přibližoval, tím víc mu vysychalo v ústech a na čele mu vyskočily krůpěje ledového potu. Stiskl pevně zuby a rozešel se ještě rázněji, až za ním pláště divoce vlál. Málem si ho tou náhlou razancí přibouchl do dveří. Usedl do křesla, otřel pot z čela a pokusil se soustředit. Nešlo to. Udeřil pěstí do stolu, až se ten otrásl. Přesně v tu samou chvíli dovnitř vstoupil vysoký, šlachovitý muž s dlouhými bílými vlasy, naproti tomu černými vousy a tmavých, pichlavých očí. Elf si jej důkladně prohlédl, ale jinak mlčel. Muž se nejspíše rozhlédl a smekl čepec- vypadalo to celkem směšně.

“Posad se,” vyzval jej král po chvíli.

Cizinec se usadil na malou stoličku, která se pod ním povážlivě kývala.

“Tak... Já stále čekám...”

“Promiňte, pane... Jmenuji se Laston a jsem vaším novým stájníkem...”

Na Alcarmovi bylo vidět, jak strnul. Tváře mu pobledly a oči vyhasly. Laston... Znal to jméno. Až příliš dobře jej znal. Dosud jej ale ne spatřil. Nyní snadno pochopil, proč mu přezdívalí Láthspell. Vypadal skutečně jako nějaký kouzelník nebo zaříkávač a nekolovaly o něm zrovna příznivé zvěsti... Zavčas se však probral ze svých úvah a pohlédl tomu muži zpříma do očí, ve kterých si připadal, že se ztrácí.

“Dobrá. Nyní můžeš odejít zpět ke své práci.” Dodal a toho muže propustil.

Poté, co se zabouchly dveře, králi připadlo, že mu spadl obrovský kámen ze srdce. Ač si to jen nerad přiznával, měl z toho cizince strach a to větší, než z představy, že bude až do konce svého života prodlévat v chladných a bezútěšných síních hradu, navždy a sám.

Cítil se náhle velmi unavený, mnohem více a mnohem dříve než kdy jindy. Sejmul opatrně plášť a uleh na postel. Netrvalo dlouho a usnul. A zdálo se mu sen. Nejdříve jen mlhavý, rozmazaný, pak začal dostávat pevně a hmotné rysy. Někde v hloubi myšlenek si uvědomil, že se tohle vlastně dělo před chvílí... A stále se to děje...

“Pečlivě ho vytři,”

“Je zde také nový stájník, pane. Přijel již dnes, časně ráno, ale bohužel vás zde nezastihl. Mám ho uvést?”

“Přece jsi za to nemohl... Nebylo ti to souzeno...”

“Včera večer ho udupal kůň... Stalo se to někdy v noci...”

“...dám ti radu: Střež se šedáka, jenž stojí ve tvých stájích...”

“Je zde ten nový stájník, pane. Přijel již dnes časně ráno...”

Zprudka se posadil na pelest. Dech měl zrychlený, po čele stékaly kapičky potu, srdce zběsile bušilo, až měl pocit, že mu vyskočí z hrudi. Vstal, nedbaje na bolest, navlékl si plášť a rozrazil dveře. Snažil se během cesty ke stájím přesvědčit sám sebe, že to všechno byla jen noční můra, jen bezvýznamný, odporný sen. Avšak v hloubi duše tomu nevěřil.

Jeho kroky se rozezněly ozvěnou po celém nádvoří a jejich rytmus se stále zrychloval. Vpadl dovnitř tak prudce, že se pár koní uvázaných ve stáních začalo plašit. Házeli divoce hlavou, stavěli se na zadní. Králův pohled spočinul na mohutném šedákově.

Kapitola 4

Zavřela oči a pevně stiskla rty. Slunce již dávno zmizelo za štíty hor, jenž byly oděny do mlhy a bílého, ledově chladného a krutého, bezcitného šatu. Krajina a vše kolem se jí zdálo bezpředmětné, prázdné, nicotné. Srdcem, které se nyní poprvé za tisíce let probudilo k životu, projela bolest ostrá jako nůž. Tisíce čepelí lesklých jako kapky rosy na stéblech trávy, jimiž prosvítají sluneční paprsky, a průzračných jako hladina křišťalového jezera, bez ustání bodaly a zarývaly se hlouběji a hlouběji do její mysli i jejího srdce. Jako by je vedla nějaká neúnavná, neviditelná ruka. Vztáhla v zoufalém gestu křečící nepřírozeně pokroucené prsty, jako poslední prosbu nebesům. Myslí jí proběhl jasný záblesk. Pak už následovala pouze tma a ticho. Hrozivé, mlčenlivé ticho...

Opět pomalu, váhavě pozvedla víčka. Líce zrůžověly a na tváři se objevil úsměv. Před očima se objevila čísi tvář. Poznávala jej. Dlouhé, tmavým karmínem zbarvené vlasy, jasné, zelené oči, v nichž se odrážel hvězdný třpyt, ale i zoufalství, strach a obavy. Náhle se ta tolik důvěrně známá tvář začala měnit. Ty dříve tak vlídné rty se roztáhly do odporného šklebu a odhalily dásně a nažloutlé zuby. Měkké oči, ty oči plné světla, kamsi zmizely a ona nyní pohlížela do prázdných důlků. Obličej nabyl ostrých, řezaných tvarů s výrazně vysedlými lícními kostmi, pleť dostala bílý nádech. Vykřikla a zakryla si oči dlaněmi.

Prostorem se rozběhl nejdříve jen šepot jednoho hlasu, k němuž se přidávaly další a další. Spolu s narůstajícím počtem hlasů vzrůstala i intenzita toho šepotu, jenž přešel ve zběsilý řev.

“Dost! Tak už doooooooooost!”

Její křik však ve zběsilém jekotu snadno zanikl. Černé, bezútěšné stěny vězení její duše pohltily téměř vše, tělo se v agónii zmítalo na temné, jako zrcadlo lesklé podlaze a pak zůstalo bez hnutí ležet, stočené do třesoucího se klubka. Řev náhle zmlkl. Okamžik trvalo, než

se odvážila pozvednout hlavu. Tváře měla nyní smrtelně bledé, stékaly po nich proudy slaných, čirých slz, od nichž měla zvlhlé oči. Zdánlivě nekonečným prostorem se rozlehl sytý, hluboký hlas, který jakoby přicházel odnikud.

“Tak teď už víš, jak chutná láska...Dcero.“

“Nejsem tvá dcera, démoně!“

“MIČ!“

Nějaká neviditelná ruka rozčísila vzduch a poté dívka ucítila tvrdou ránu, která ji smetla zpět na podlahu a málem zbavila života. Naprosto vysílená, beze špetky odporu, se poddala tomu hlasu, ďábelsky úlisnému a odpornému.

“Přinutilas mne k tomu...“

“To přeci není pravda... Nemůže být... Nemůže být přeci taková...“

šeptala tiše, se rty přitisknutými k chladnému kameni.

“Cha! Láska?! Lidská láska že nemůže být taková?! Víš toho ještě málo, velmi málo na to, abys to mohla posoudit! Ale v jednom máš pravdu... Lidská láska nemůže být taková... Je ještě stokrát horší...“

“Ne!“

vzmohla se na zoufalý odpor.

“Ne?! Tak mi ji popiš... Řekni mi, co cítíš... Jak se cítíš...“

Prostorem zavládlo ticho. Byl slyšet jen tichý vzlyk.

“Nedokážeš to, vid’? A víš proč? ...Samozřejmě, že ano. Tak jen si to přiznej, co láska je! Co doopravdy je! ...Pouhé kruté zmámení smyslů, smyšlenka dojmů, směs pocitů, ale jen zoufalství a strachu! Štěstí, které ti dá, se v tom moři beznaděje utopí jako myš... Stojí ti tohle trápení za to? Proč si myslíš, že jsem tvé srdce navěky uspal?“

“Protože jsi chtěl...“

“Protože jsem tě chtěl před tímto zhoubným osudem ochránit! Vzpomeň si, jak ti bylo před tím, jak ses cítila... Jako svobodný vánek létaující kam se mu zachce... Však teď tvé nohy zatížilo mohutné závaží a stále tě stahuje... Stahuje dolů, do bažiny, které tě pohltí... Slyšíš? Slyšíš má dcero? To víko rakve se nad tebou zvolna uzavírá!“

Zvedla hlavu, už ji sotva dokázala udržet.

“Já... já...“

“No tak! Vzdej se toho! Opusť ten kraj mámení a odhod’ zátěž, která tě stahuje do hlubiny! Udělej to! Hned!“

“Já... Se své lásky nevzdám! Poprvé, poprvé v životě jsem to pocítila... Tu nádheru, kterou jen láska přináší... Příjemný pocit rozlévajícího se tepla, který pozvolna prostupuje celým tělem. Srdce se rozbuší jako zběsilé, v hrdle náhle pálí, ale žízeň, která ho spaluje, nelze uhasit žádnou vodou na celém širém světě... Jedině láskou... Ty s ten pocit jistě také zažil, otče můj... Ale patrně tě velice ranil, neboť si naň nebyl připraven... Ta dívka...“

“MIČ!!!!!!“

Výkřik se rozlehl prostorem jako náhlý výbuch a odrážel se od neexistujících stěn prázdnoty, do kterých byla uvězněna. Náhle temnou místnost zalil srpek světla. V očích se jí zatřpytila slza, jako kapka ranní rosy za jasného jitra. Pocítila, jak vítr ovívá její tvář a dlouhá stébela trávy jemně hladí holé paže. Pozvedla víčka. Nad ní šveholili v oblacích ptáci a listoví stromů tiše šveholilo, jako by si větve spolu povídaly.

Pomalou, váhavě vstala. Kapky rosy, sklouzávající po jejím nahém těle, příjemně zastudily. Rozhlédla se okolo sebe.

“Kde to jsem? A jak jsem se zde octla...“

Její pohled upoutal kmen stromu. Už si vzpomněla. Ladnými kroky, jako by se ani nedotýkala nohama země, přišla až ke kmeni. Zadívala se na něj a pohládila drsnou kůru.

Sklonila hluboko hlavu a vzdychla.

“Ach, Alcarmo, králi...“

Pozvedla víčka a její zrak spočinul na siluetě mohutného hradu, jež se v dálce ostře rýsovala proti blankytně modrému nebi. Již neváhala ani okamžik. Vykročila vysokou trávou vstříc svému novému osudu.

Zlověstnému zahřmění v dálce nevěnovala pozornost...

Kapitola 5

Hřebec stál zdánlivě klidně, pouze otočil hlavu, aby si prohlédl nového příchozího. Na Alcarmovi spočinuly temné zvířecí zraky, ve kterých se mihotal svit hvězd. Byly velmi hluboké. Králi se zdálo, že hledí do bezedných propastí. Bez vlastního vědomí, bez vlastní vůle, pomalu, jako loutka vykročil ke zvířeti, zcela vtáhnut oním neznámým, co šedákovi vyzařovalo z očí. Nemohl se tomu nijak ubránit. A snad se ani bránit nechtěl. Mysl mu zastřel mlhavý závoj.

Pomalou, váhavě, vztáhl dlaň a dotkl se stříbřité srsti. Kůň stál jako beránek. Elf pootevřel mírně vrata od stání. Hřebec hluboce zařehotal a jeho kopyto rozhráblo slámu.

V Alcarmovi se probudila další, dosud nepoznaná touha. Touha vsednout na neosedlaný hřbet a pak se z něj zřítit do propasti...

Přistoupil ještě blíže, až se octl v dosahu kopyt, jejichž jediný úder jej mohl navždy zbavit života. To ale nyní nevnímal. Přešel lehce po samotovém chřípí, prohrábl čupřinu jako noc černých žíní protkaných měsíčním světlem, přes ladnou, mohutnou šíji k hřbetu. Elf nevnímal nic okolo sebe, jako by zbloudil v mlze zapomnění. Proto si nevšiml vyšší, štíhlé postavy, skrývající se ve stínu stání.

Hřebci blýsklo v oku a poodstoupil, slechy stažené nazad. Hluboce, neklidně zaržal a trhnul hlavou. Z temnoty stínu se oddělila postava. Alcarmo zpozorněl. I přes jeho bystrý zrak jen stěží přes šero ve stájích odhadoval siluetu muže, který tam nehybně stál.

“Kdo...“

“Být tebou, králi, ani se nepohnu...“

ozval se hluboký, monotónní hlas se zvláštním zabarvením.

“...Stačí nepatrný pohyb a bude tě to stát život...“

“Kdo jsi! A proč mi vyhrožuješ smrtí?“

otázal se Alcarmo, hrdlo stažené úzkostí. Odpovědi se mu však nedostávalo. Rozhodl se tedy vyjít ze stání. To však neměl dělat. Jakmile učinil první pohyb, zvíře se vzepjalo, přetřhlo provaz a v příštím okamžiku jeho kopyta našla svůj cíl. Královo bezvládné tělo se pomalu sesulo do slámy. Na hlavě vězela hluboká tržná rána. Hřebec vyhodil zadníma, rozhodnut ukončit život toho, který se mu octl pod kopyty.

Současně s královým pohnutím však vyletěl z šera stájí velký temný stín a ozval se výkřik.

“Králi! Ne!...”

Muž zvíře uklidnil pouhým zvednutím ruky a pak se sehnul nad raněným Alcarmem. Dlouho ránu prohlížel, aby se ujistil, že nezasáhla žádné životně důležité místo. Za okamžik král pozvedl ztěžklá víčka a znaveně, jako by se probral z hlubokého spánku, pohlédl na cizince, jenž mu zachránil život.

Ozvalo se zašustění slámy. Laston vstal a pozorně se rozhlédl. Jeho pronikavý zrak spočinul na mladíkovi, jenž se krčil v rohu jednoho z prázdných stání. Ten se po tomto pohledu ještě o kousek zmenšil.

“A ty jsi kdo.”

Položil otázku zpřímá a pevně, nebylo možno jinak, než na ni odpovědět.

“Feon, podkoní Jeho výsosti.... Vy... Vy jste ho chtěl zabít!”

Laston náhle zvrátil hlavu a začal se strašlivým způsobem smát. Ten zvuk, který mu vycházel z hrdla, zněl jako hromobití za temné noční bouře.

Mladíkovi se hrůzou rozšířily oči a brada se roztřásla. To už dovnitř vtrhli i služební a strážní, přivolaní nenadálým hlukem.

Obrovský, vysoký muž, mohutný v ramenou a s jizvou v obličejí, kolem nich prošel jako stín, zanechávaje za sebou jen dlouhý, stříbřitý závoj svých vlasů. Všechny přítomné zamrazilo až do morku kostí a ještě pár okamžiků setrvali strnulí ve dveřích. Jako první se vzpamatoval Sailon, věrný služebník a komoří a jeho zrak padl na mladého podkoního.

“On... Laston... Chtěl zabít krále!”

Vykřikl mladík náhle, celý se třesa. Nebylo ovšem poznat, zda hrůzou, nebo zlostí. To věděl jen onen muž se stříbrnými vlasy...

Všichni se touto zprávou okamžitě vzpamatovali a rozběhli se jako lavina ke stání. Sailon je však zadržel.

“Ať nepoplašíte koně! Král leží přímo pod jeho kopyty! Raději přineste nosítka a připravte obvazy, umyvadlo a čistou vodu! Bude toho zapotřebí!”

Hlouček se s pochybným tónem v hlase rozešel.

“Pojď, Feone! Pomoz mi!”

Mladík však nehnul ani brvou. Byl nyní podezřele klidný a z jeho očí sálal ledový chlad.

“Pomoz si sám...”

Procedil zlostně mezi zuby, minul bez povšimnutí krále a pak se ztratil na nádvoří...

“Opatrně jej položte... Zde...”

Králova tvář se zkřivila bolestí. Tíše zasténal. Nebyl sice ještě při plném vědomí, ale už teď cítil, jak se k němu přes mlžný závoj prodírá hukot a tupá bolest v hlavě. Vůbec celé tělo i duši jako by měl rozlámanou na střípky. Pamatoval si pouze na to, že chtěl navrátit květinu jakési dívce z palouku, ale místo toho šel do stájí, aby zjistil... Co vlastně? Co tam chtěl nalézt?

“Pravdu.”

Ozval se opět ten hluboký, monotónní hlas se zvláštním zabarvením. Ten samý hlas, který zaslechl ve stájích, než....

Otevřel oči a upřel zmatený pohled na vysokého, mohutného muže, jehož rysy tváře, stříbrné vlasy a hlavně hluboký, temný pohled nedaly zapomenout.

“Já tě znám... Ty jsi...”

“Laston, Pane.”

Alcarmo jen pokýval hlavou. Tělem se mu rozlévalo podivné mravenčení a vědomí se mlžilo. Zmocňovala se ho slabost a spánek.

“Ta dívka... Kde je?”

Všichni si mysleli, že král blouzní.

“Jaká dívka, Pane?”

Odpovědi se však nedostávalo. Alcarmo upadl do hlubokého spánku, v němž se nezdaří žádné sny...

Kapitola 6

Temná mračna se nakupila na sebe a zatáhla jako černou oponou před tím blankytně modrou, sluncem prozářenou nebeskou klenbu. Vzápětí se ozvalo burácivé zahřmění. Zatím v dáli, ale rychle se přibližovalo. Tmavomodrou oblohu náhle rozčísil nafialovělý blesk. Následovala strašlivá rána, jak jeho bratr hrom doprovodil záblesk svým mocným hlasem.

Eressiel se stáhlo hrdlo úzkostí a málem leknutím zastavilo srdce. Bouře ji děsila snad stokrát víc než ostatní lidi a zvířata, neboť věděla, jakou moc má a kdo ji ovládá. Pojednou se zastavila. Teprve nyní si uvědomila, že je nahá a její bledé tělo halí pouze dlouhé, antracitové kadeře, jež splývaly přes ramena a ňadra až ke kolenům. Počala vnímat i chladný, mrazivý vzduch, který vnikal všude a plazil se po ní jako slizký ledový had. Tělem jí projela vlna zimomřivého záchvěvu.

“Nesmíš se zastavit. Dojdi až na hrad, ke králi... Ke králi!”

Šeptal jakýsi hlas v jejím nitru.

“Ke králi...”

zopakovaly bezděčně její nafialovělé rty.

Pohlédla vzhůru, na běsnící živel.

“Unikla jsem ti, Otče. Unikla...”

Náhle ucítila, jak se jí do paží a údů vlévá opět teplo, kůže a krev jí začaly pálit. Vrhla krátký pohled na mohutnou, temnou siluetu hradních věží. Světlo, vycházející z jejich oken a oken celého hradu jí lákalo jako nočního motýla. Již nemeškala a rozběhla se dolů z prudkého sva-hu...

“Nabývá opět vědomí...”

Zaslechl nad sebou šepot lékaře.

Váhavě otevřel oči. Chvilí trvalo, než se bílá mlha před nimi rozptýlila a věci i lidé začali dostávat jasnější obrysy.

“Kde jsem...”

V hrdle jej nesnesitelně páliho, hlava třestila a ruce se třásly. Cítil se slabý. Tak slabý...

“Jste ve svém lůžku, Pane. Na hradě. Stala se vám ošklivá věc, kopnul vás kůň...”

Král Sailona přerušil.

“Na hradě...”

Pronesl jako by zasněně, vypadal, že dosud není přítomen.

“Pane... Slyšel jste mne?”

Prudce sebou trhnul, jako bodnutý mečem. Nechápatě se na komořího podíval. V jeho zelených očích nebylo nic než prázdnota a nevědomí. Chytil se za hlavu a nehty zaryl hluboko do kůže. Hlasitě vykřikl.

“Bože! Pomozte mi! Pomozte! ...Ááááá! Už to nesnesu! Nesnesu! Dost! Dost!”

Křičel, chvílemi se držíc za hlavu, hned opět divoce se rozmachujíc rukama. Všichni přítomní, včetně Sailona, na Alcarma hleděli s vytřeštěnými očima a pootvřenými ústy.

Elf se sesunul na podlahu a stulil se do klubka. Jeho dlouhý plášť jej nyní zcela zahalil.

“Prosím...,” sípal, “už dost... Dost...”

Pomohli mu zpět na nohy. Lékař mu přiložil ruku na čelo.

“Má vysokou horečku. Obávám se, že nepřežije noc...”

Stanula před bránou a zůstala stát, v němém úžasu. Hrad byl obrovský, honosný, překypující bohatstvím, ale také čímsi temným, hroživým, obestřeným mrakem tajemnosti a beznaděje. Všechny tyto pocity se v ní mísily najednou. Nevěděla, co si počít. Náhle se jí zmocnila nejistota a čím déle tam stála, bičovaná větrem a kapkami deště, tím naléhavěji a hlasitěji se v ní ozýval ten hlas: “Pryč! Jen pryč odsud! Daleko! Daleko!”

Dlaněmi si zakryla uši. Po chvíli volání odeznělo a bylo opět slyšet jen bubnování kapek deště a řev hromu...

Chodbou duněly zvukné, pevné kročeje a zdálo se, že se pod jejich mocnými údery chvěje celý hrad. Veliké, mohutné dubové dveře se rozrazily a smetly s sebou i pár gardistů, střežících bezpečnost krále. Ten se probudil ranou smísenou s řinčením železa upadnuvších vojáků. V příštím okamžiku hleděl do tváře Láthspella.

Laston na panovníka upřel své zraky. Alcarma opět naplnil pocit, že se v jejich nekonečné hloubce a temnotě utápí. Ve své hlavě zaslechl hlas.

“Tys něco viděl, králi... Něco, co s tebou jde již od dětství... A děsí tě to... Plameny... Ta představa, že venku bezmocně stojíš, křičíš, ale nikdo tě neslyší, nikdo nevnímá... Kdo by také věnoval pozornost malému chlapci, stojícímu uprostřed nádvoří a hledícímu do rudých, vše stravujících plamenů, které pomalu pohltily celý zámek...”

“Ano... Bylo to tak... Stál jsem tam... A nemohl jim pomoci. Nemohl jsem projít skrz ten oheň, skrz plameny... Měl jsem až příliš velký strach... Strach o mě samotného přehlušil ten o mé rodiče, mého bratra, který... Ach Bože! Proč! Próóóóóó! ...Proč jsi je neochránil? Proč jsi mi nedal tu sílu, sílu zachránit je, sílu vběhnout mezi ty horké jazyky pekla? ...”

“Protože ti bylo souzeno přežít, králi. To je ten důvod? To je důvod tvého strachu, strachu ze zodpovědnosti za tolik životů, kterým nyní vládneš? ...To je tedy ta noční můra, která tě v spánku dusí, nedá ti klid... Tak se jí postav! Skoncuji s minulostí! Každý je zodpovědný jen za svůj vlastní osud! Bojuj! Bojuj za sebe, svou duši, a možná ti bude dopřáno míru!”

Gardisté, kterým se zatím podařilo v brnění vstát, pevněji uchopili halapartny a několika rozhodnými kroky došli až ke stájníkovi. Ten se před nimi hrdě vztyčil. Postavu měl opravdu mohutnou a statnou, zvláště v ramenou a jeho výška jen přidávala na zvláštním respektu a jakémsi podivném strachu, který vyplňoval atmosféru okolo Lastona v oné chvíli. Oba strážní po chvíli váhavě poustoupili, aby stájníkovi uvolnili cestu.

“Zadrž!”

zvolal náhle král.

“Jak víš...”

Laston se ohlédl kradmo přes rameno a tichým hlasem se zvláštním zabarvením pronesl: “Vím mnoho věcí, Alcarma, králi Říše a mnohé vidím.”

Tato poslední slova se ještě hodný okamžik vznášela ve vzduchu a naplňovala jeho atmosféru zvláštním chvěním.

Alcarma mátožně vstal, ale k jeho překvapení zmizelo hučení v hlavě i studený pot. Tiše, jak náleželo jeho rodu, přistoupil k jednomu ze strážníků, kteří stále setrvali ve strnulém postoji a zvědavě pokukovali do temné chodby, kde před okamžikem zmizel ten Láthspell. Mráz jim běhal po zádech a ještě dlouho se nemohli zbavit Lastonova pronikavého pohledu, který je skrz na skrz probodával. Když na ně hleděl, jako by se jim díval přímo do duše...

“Zavolej Sailona, mého komořího, ať připraví potřebné listiny k podepsání a schválení. Chci, aby již lid v mé zemi nemusel trpět hladem a žízní a byl soužen morem a jinými nemocemi.”

Udivený gardista na krále pohlédl jako na zjevení.

“Ale Pane...”

Alcarma vzhlédl. Seděl již za velikým dubovým stolem a momentálně byl čímsi zaneprázdněn. Vrhel nechápatě a tak trochu překvapený pohled na mladého strážce.

“Udělej, co jsem ti řekl. A to hned.”

Gardista horlivě přikývl a rozběhl se ven, až na něm pláty brnění hlasitě chřestily...

Kapitola 7

“Mohu vás vyrušit, Pane?”

Alcarma vzhlédl. “Ano, Sailone?”

“Je to... velmi důležité, králi. Pojdte prosím se mnou. A to ihned, jestli vás smím žádat...”

Elf vstal a následoval komořího. Hlavou se mu honila spousta otázek a myšlenek, na něž zatím nenalézal odpovědi, ale věděl, že to nebude mít dlouhého trvání.

Sailon jej zavedl přímo do velké místnosti, která sloužila jako uvítací sál, alespoň před několika lety byla k tomuto účelu určena. Nyní se v ní skladovaly především přebytečné zbraně, jako meče, halapartny, kopí, kuše a luky. Alcarma se rozhlédl. Nevyhlíželo to zde zrovna vábně.

“Proč jsi mne sem zavedl, Sailone? Doufám, že jsi k tomu měl opravdu vážného důvodu...”

Komoří pouze ustoupil.

“Máte zde návštěvu.”

Ozval se hlas velitele stráže. Vzápětí dovnitř branou postrčil mladou dívku s dlouhými, jako antracit černými vlasy a krátkými, potrhanými šaty, které sotva postačovaly halit její štíhlé tělo s bělostnou kůží jako ze slonoviny. Oči měla hluboké, avšak čiré jako dvě lesní studánky.

“Tvrdí, že vás zná...”

“Palouk...”

zašeptaly královy rty. Na těch jejích spatřil lehký, téměř neznatelný úsměv.

“Pane, jestli je to jen lhářka, tak ji odvedu...”

“Ne... To je v pořádku. Ať zůstane...”

pronesl Alcarmo okouzleně a zasněným zrakem, v němž se zračilo překvapení a radost, pohlížel na dívku, na přízrak, o kterém si myslel, že již nikdy nespatří ani se ho nikdy víc nedotkne. Opět ucítil tu nádhernou svěží květinovou vůni, vůni, jež vycházela z jejích vlasů... Ne, nejen z jejích vlasů, ale i z jejích očí, tváře, úst... Z jejího srdce a duše. Opět pocítil tu harmonii, ten pocit smíření a bezbřehého klidu...

“Nechte nás o samotě.”

poručil strážím.

“Ty zde setrvej, Sailone...”

oslovil odcházejícího komořího.

“Smím se zeptat...”

“Ano, smíš. Potřebuji, abys vše sepsal a zařídil...”

přerušil jej král a pohlédl na dívku.

“...Zítřka se totiž bude konat velký obřad...”

Na tváři Eressiel se objevil úsměv, v kterém zazářily bílé zuby. Měla pocit, že se s ní roztočil svět. V mysli se však ozval hlas: “Odejdi!

Opusť ho, dokud je ještě čas!” Její oči náhle vyhasly a líčko pobledlo. Úsměv se ztratil jako mávnutím proutku.

“Děje se něco, má paní? Nějak si pobledla a tvář tvá ztratila ruměnec... Děje se něco? Nepospíchám na tebe snad příliš?”

Ptal se, v očích starost o onu dívku, již miloval více, než svůj vlastní, promarněný a prokletý život.

“Ne... Nemáte se čeho obávat, můj králi. Jsem v pořádku, jen se mi udělalo mdlo. Potřebovala bych, alespoň na okamžik ven na čerstvý vzduch vyjít a cvrkotem ptáků a šepotem trávy se potěšiti. Dovolí nyní můj pán, abych se od něj vzdálila?”

Alcarmo beze slov přikývl a sledoval ji, dokud nezmizela v zeleném šeru listoví, jímž prosvítaly paprsky vycházejícího slunce...

“Králi, jste si skutečně jist, že horečka pominula a vám se již vrátilo plného vědomí, jasného jako křišťál? Nebo je vaše mysl stále zastře-na mlhavým závojem a nechá se obelhat půvabným, laskavým zjevem, za kterým se však skrývá cosi nenávidného, temného a zlého...” Alcarmo poznal ten hlas, hlas Láthspellův, jenž promlouval k jeho mysli. Po chvilce zamyšlení se otočil. K jeho překvapení hleděl jen na pootevřené dveře.

“Králi...”

Elf sebou trhnul a obrátil se prudce zpět. Hleděl nyní přímo do černých, temných očí.

“Zemřeš, králi... Tam, ve stáji...”

Alcarmovi se podařilo vymanit ze stájníkovy vůle.

“Odejdi, Lastone... Hned! Dnes o tvoje rady nestojím!”

Vybuchl.

“Abys brzy nelitoval svých nynějších slov...”

vylovil muž tíše a odešel stejně nenápadně, jako se objevil...

Alcarmovi se té noci špatně spalo. Víčka mu těžkla a těžkla, snažil se je udržet, aby tak unikl příšerné noční můře, která jej pronásledovala, a tak i před skutečností a svou minulostí. Byl však příliš znaven, příliš otupily jeho smysly horečkami, v nichž blouznil před několika hodinami. Netrvalo příliš dlouho a svůj boj se spánkem a únavou prohrál a ti dva, objímajíc se a milujíc se vstoupili nezvaní do jeho mysli...

Hrad obestřel hustý, neproniknutelný příkrov temnoty. Těžké mraky zahalily jinak jasnou oblohu, zakryly hvězdy a dokonce i měsíc, jejich pastýř putující po nočním nebi, musel ustoupit.

Na malý, matným světlem svíce ozářený balkon vyšla vysoká, štíhlá postava. Drobné kapky deště se v jejích antracitových vlasech leskly jako malé perly, oči zářily modrým světlem a líce bělostnou čistotou.

“Myslíš si, že máš vyhráno?”

Prudce se otočila, dech se zrychlil a hrdlo stáhlo.

“Ale no tak... Přeci by ses mne nebála...”

“Kdo jsi?”

Málem vykřikla.

Z temnoty se oddělil mohutný, obrovský stín. V příštím okamžiku bylo možno rozpoznat postavu muže s dlouhými, stříbrnými vlasy a černými vousy zarostlou tvář, z níž jasně vystupovaly temné, hluboké, pichlavé oči.

“Kdo jsem? Na tom nesejde...”

odvětil chladně.

“Spíš... Kdo jsi ty, že se zde procházíš... Sama... A v noci...”

Nadechla se k odpovědi. Muž ji však zadržel.

“Než vypustíš ta živá slova z úst, rozmysli své počínání...”

“Nemám vám proč lhát, cizince... Jmenuji se Tavarillě a jsem Dcerou palouku.”

Její hlas zněl jasně a pevně.

“A nyní, žádám vás...”

Sklonil se nad ní a přímo do ucha zašeptal: “Odejděte. Hned.”

Vzápětí zmizel za kovanými dveřmi. Eressiel semkla rty a pevně zavřela oči. Tlak v jejím nitru stále narůstal. Víc... Víc...

Padla na kolena. Po líci stekla slza a na okamžik se zastavila, aby posečkala na desítky sester, které se k ní přidružily ve smutném, bolavém zoufalství a žalu.

Rozhodla se, že ještě dnes, dnes v noci, opustí hrad...

Kapitola 8

Mlha. Bílá mlha. Všude. Cítil bezradnost, bezmoc, která mu ztěžovala dýchání. Náhle pocítil zápach kouře. Nejprve pouze nepatrně, jako by plíživě se vkradl do jeho mysli. Pach nabýval na intenzitě. Teď. Nyní to spatřil- rudou záři probleskující tou mlhavou clonou. A křik. Zděšený křik... Viděl sám sebe, jako malého chlapce, jak stojí na nádvoří a snaží se překřičet hukot ohně. Kolem něj běhají v hrůze zmatení lidé, některým hoří šaty...

Dým mu ztěžoval dýchání. Stačily dva kroky a byl u chlapce. Sklonil se nad ním a hoch k němu obrátil svou něžnou tvář se smutným, usazeným očima. Krále zamrazilo. Váhavě natáhl k chlapci ruku. Ten se od něj pouze odvrátil a dál hleděl, teď už mlčky, do toho horkého, řvoucího pekla.

Alcarmovi bleskla hlavou šílená myšlenka, která, čím déle hleděl do plamenů, tím více na něj dotírala. Naprosto nečekaně se rozběhl dovnitř zámku, nedbaje na zoufalý, srdcervoucí křik malého dítěte. Když si uvědomil, kde se vlastně ocitl, bylo už pozdě. Trámy, silně prohořelé, nevydržely již pod zuby ohně a se strašlivou ránou se zborstily. Alcarmo ucítil pouze ostrou bolest, která mu zatemnila mysl. Marně se snažil popadnout dech. Dýchat! Dýchat! Pokusil se vyprostit ze žhavých sutin. Bezúspěšně. Byl v pasti...

Nádvoří se již zcela vylidnilo, uprostřed něj stál pouze malý chlapec a velikýma, smutným očima pozoroval, jak se plameny ohně šplhají stále výš a výš. Jeho zrak padl na vchod, v kterém zmizel Alcarmo. A když se hustý dým rozptýlil, uzřel mužovo tělo, pohřbené pod troskami.

“Každý je zodpovědný za svůj osud. Bojuj a možná ti bude dopřáno míru...”

Hoch se ještě naposledy otočil a zahleděl na dohořívající trosky zámku, který mu byl po léta domovem. V očích mu zvláště zajiskřilo. Pousmál se.

“Ale tobě, Alcarmo, králi Alahastu, míru nikdy dopřáno nebude...”

vyšlovi tiše. Pak se jeho silueta ztratila v šeru noci...

“Ne!”

Alcarmo se vymrštil z lůžka a zprudka se nadechl osvěžujícího nočního vzduchu. Rozhlédl se okolo sebe. Byl opět zde, na hradě, ve své ložnici. Na čele a po celém těle mu klouzaly krůpěje ledově chladného potu. Roztrásl se zimou a přitáhl si deku blíže k bradě.

“Byl to jen sen... Jen sen...”

Snažil se sám sobě namluvit. Ale věděl, že to bylo víc než jen to. Vstal a začal chodit po malé místnosti, zimomřivě se zachívaje, se zarytým pohledem v tváři. Nakonec ho však únava opět přemohla a jen co ulehl na pelest, usnul tvrdým, hlubokým spánkem a probudil se až pozdě odpoledne. Slunce již dávno nahlíželo hradními okny do místnosti, která se mu stala skoro vězením, vězením jeho duše. Jen s těží a námahou se dokázal postavit na nohy. Nepamatoval se na nic z večera, jen v něm hlodal jakýsi nepříjemný pocit, že se něco stalo.

Něco zlého. Něco špatného...

Tiše za sebou zavřel kované dveře a vyšel na nádvoří. Mohutné věže hradu se tyčily do výšky stejně hrdě, jako jindy, ale dnes jaksi zlověstně, jako by věštily náhlý, krásný vzlet, ale o to hrůznější, překvapivější a strmější pád...

“Dej osedlat koně. Hned.”

přikázal, jakmile vešel do stájí.

Feon naň udiveně pohlédl.

“Pane... Měl byste odpočívat, nejste ještě zcela zdrav...”

vyšlovi tišeji, protože viděl, že Alcarmo je čímsi velmi rozčilen a znepokojen. Nechtěl ho proto rozhněvat ještě více.

“Nedělej si starosti. Ať mi Laston připraví koně.”

odvětil úsečně.

“Ale... Pane... stájník zde není, odjel již časně zrána a...”

“Nevíš, kam, Feone?”

skočil mladíkovi král do řeči.

“Opravdu... ne...”

Elf na podkoního pohlédl. Věděl, poznal, že před ním něco skrývá. Nemohl také přehlédnout prázdné místo šedákova stání, místo, které se mu málem stalo osudným...

Feona z králova pohledu zamrazilo, ale neřekl již ničeho.

“Dobrá tedy. Připrav mi koně sám...”

dodal, otočil se a odešel. Na mladíkovi bylo vidět, jak se mu ulevilo. Hned a bez meškání vyhřebelcoval tmavého ryzáka, dal mu postroj a vyvedl zvíře ven. Alcarmo beze slova nasedl, ale ještě než odjel, zadržel ho komoří.

“Pane! Pane! Počkejte, Pane!”

“Co se děje, Sailone?”

optal se král přivětivěji, ale i přes to bylo možno vyčíst v tónu jeho hlasu netrpělivost. Posečkal, až komoří popadne dech.

“Ta dívka, Tavarillě...”

nestačil dopovědět. Na nádvoří vyšla štíhlá, nepatrná postava v dlouhých šatech jakoby utkaných z mlhy a těch nejjemnějších pavučin v barvě lučních zvonků skropených kapkami rosy.

Pomalou, důstojně došla až ke králi.

“Má paní si něco přeje? Není zde snad spokojena?”

otázal se, spíše ze zdvořilosti.

“Nikolí, můj pane, ale i přes to... Musím odejít... Uvrhla bych na vás pouze neštěstí, stín hrůzy, nejistoty a zoufalství, v němž by štěstí zmizelo pod hladinou...”

V králově tváři se náhle objevil úlek a překvapení.

“Co to říkáš... Bez tebe bych zemřel. Právě tys mi dala smysl života, který bych celý promarnil mezi těmito chladnými zdmi. To tys mé štěstí, jediné, které mám... A nyní mne, ve chvílích, kdy tě nejvíce potřebuji, chceš opustit?”

Cítila, jak v jejím nitru opět vzrůstá ten zvláštní, hřejivý pocit. Ne. Zůstane s králem, zapomene na svou minulost a bude šťastná. Navěky...

Zarděla se a pohlédla do Alcarmových očí.

“Zůstanu zde...”

zašeptaly její rty.

“Díky, králi...”

Otočila se a pomalu přešla nádvoří. Předem dveřmi do věže se naposledy otočila a pohlédla na Alcarma, který již projížděl branou.

“Králi... Ach, můj králi...”

vydechla a zmizela ve věži...

Alcarma hnal zpěněné zvíře přes louky, skrz les a potok, až opět dorazil na mýtinu, kde ji poprvé spatřil. Tak nádhernou a... Z úvah ho vyrušil známý hlas.

“Jdeš za mnou, králi?”

znělo to spíš jako konstatování, než otázka. Elf se otočil. Za ním, sedící v sedle mohutného šedáka, byl Laston. Jevil se teď ještě větší a hrozivější, než kdy jindy. Jeho vlasy prosvítalo sluneční světlo, avšak jeho tvář zůstávala skrytá v šeru.

“Potřeboval jsem tě. Kde jsi byl?”

optal se částečně rozhořčeně král.

“Na tom nesejde, kde jsem byl já. Kde jsi spíš byl ty, králi?”

“Nerozumím ti, Lastone.”

“Tak si vzpomeň. Kde jsi byl dnes v noci... Když tvé tělo odpočívalo na pelesti královského lože a tvá víčka se zachvívala, zatímco jsi snil!”

Poslední věta Láthspellova projela královým mozkem jako nůž s právě naostřenou čepelí, lesknoucí se jako diamanty. Lehce sebou trhnul. Stájník pouze pokýval hlavou, pobídl šedáka a naposledy se Alcarmovi zahleděl hluboko do očí.

“Pamatuj, králi... Čas je nebezpečný spojenec zla...”, zaslechl ve své hlavě, když se díval za odjíždějícím mužem...

Kapitola 9

Feon pohládl vraníka po šiji a vyšel ze stání. Vyrušil ho zvuk dunění kopyt na hradní dlažbě. Vyběhl ven, v domnění, že již přijel král.

Vzápětí strnul. Nyní hleděl tvář v tvář Lastonovi.

“Po... pokusil ses zabít krále..”

stačil zděšeně vykoktat. Láthspell jej chytil pod krkem, vyzdvihl do výšky a doslova přimáčkł ke zdi. V očích podkoního se zračil strach, který již hraničil s děsem.

“...vím to...”, sípal, “... a vím toho i víc... Třeba že jsi založil ten požár...”

Stájník mladíka pustil a zadíval se mu do očí.

“Jednoho dne, Feone...” vyslovil pomalu, s důrazem na jméno podkoního, “...doplatíš...”

Z dálky se k nim donesl dusot kopyt, který se rychle přibližoval. Byl to král. Vzápětí již podkovy zacinkaly o kamennou dlažbu.

Alcarma sesedl ze zpěněného ryzáka. Jeho první pohled patřil Lastonovi. Ten se mírně uklonil a o krok poodstoupil.

“Pane...”

Král si všiml mladíka, kterak leží na zemi.

“Co se stalo?! ...Feone?”

Podkoní se s námahou postavil a promnul si šiji.

“To nic, králi. Ten mladík, jak vidíte, je zcela v pořádku...”

odvětil Laston a šlehl pohledem po Feonovi, který rychle zmizel v šeru stájí.

Alcarma podal stájníkovi otěže a dlouze se na něj zadíval.

“Přijď za mnou, až budeš s koňmi hotov. Potřebuji si s tebou promluvit...”

Láthspell se opět mírně uklonil a zavedl zvířata do stání...

Alcarmovi vířily hlavou otázky, na něž se zoufale snažil najít odpověď. Snažil si srovnat v hlavě, co všechno se událo...

Potkal Tavarillě, jenž pro něj znamená všechno štěstí světa, díky které konečně prohlédl...

Melarokova smrt... Stěží potlačoval slzy, když si na tuto věc vzpomněl. Zabil ho kůň, který málem zbabel života i jeho...

Lastonův příjezd... Láthspell... Zaříkávač, kouzelník, ...zaříkávač...!

“Přijel jsi na šedém koni... Láthspelli...”

Pomalu si začal v hlavě skládat střípky složité mozaiky... Úspěšně. Začaly do sebe kousek po kousku zapadat a tvořit obraz...

“A Feon... Dnes se mezi ním a Lastonem něco stalo... Něco dost vážného... Ale proč by měl stájník podkonímu vyhrožovat? A vyhrožoval mu vůbec...?”

Ptal se Alcarma sám sebe. Z úvah jej vytrhnulo bouchnutí dveří. Stál tam, přímo před králem a tyčil se do výšky jako mocná, tajemná hora...

Elf jej vyzval, aby se posadil. Pak se zhluboka se nadechl a naklonil blíže k stájníkovi.

“Lastone, dnes pojmu za manželku Tavarillě, Dceru palouku, jak je ti jistě známo... Ale nejprve bych ti chtěl oznámit jednu věc... Propouštím tě ze svých služeb. Pozbyl jsi mé důvěry a především důvěry lidu. Od té doby, co jsi sem přišel, se stalo mnoho podivných věcí. Ale i přes to... Něco mi brání vydat tě lidu a spravedlnosti. Nechci vidět viset tvé mrtvé, zetlelé tělo na královské šibenici... A proto odjed. Dokud je čas. Nemůžu tě chránit věčně. Povídá se, že jsi mne očaroval a máš mne ve své moci. Nevím, je-li tomu tak, či ne, ale nemůžu tě dále chránit...”

“Dokud je čas... Mě toho času zbývá již málo, ale tobě, králi...”

“Chci, abys ještě dnes odjel. Opustil můj hrad a mou říši. Navždy, Lastone...”

přerušil jej Alcarma a pevně se mu zadíval do očí. Stájník se pouze ušklíbl.

“Neděláš dobře, králi... Abys nelitoval... A věz, že tvá lítost pak bude hořká...”

Těžké dveře se rozrazily pod silou Lastonovy paže. Vzápětí zmizel na nádvoří.

Alcarma skryl hlavu do dlaní. Byl ještě zmatenější, než před chvílí. Ten stájníkův pohled, tón hlasu... Varování... Nebo výhrůžka...?

“Neděláš dobře, králi... Abys nelitoval...”

znělo elfovi v uších jako ozvěnou, která se v mžiku ztratila v mohutném dusotu kopyt. Poté nastalo opět ticho, přerušené jen královým povzdechem. Laston odjel...

Ozvalo se poněkud nesmělé zaklepání na dveře. Král vzhlédl a chabě pokynul rukou. Vstoupil Feon.

“Posad’ se. Co mi přinášíš za nové zprávy.“

Podkoní se posadil na malou stoličku, která se pod ním mírně zakývala, trochu se ošívaje. Nedokázal pohlédnout králi do očí.

“Tak dozvím se konečně, co se děje?“

“Já... Pane, odpusťte mi, ale... Váš kůň...“

“Co je s ním?“

zeptal se už nedočkavě král.

“Je nemocný...“

Elf doslova vyletěl z křesla a neohlížeje se na Feona, vykročil rázně ke stájím. Čekalo ho hrůzné překvapení. Zvíře leželo na zemi na boku, křečovitě škubalo nohama, hlavu mělo zvrácenou dozadu, oči vypoulené a pěnu u huby.

“Co má tohle...“

Náhle si Alcarmo povšiml jakéhosi nápisu na stěně stání. Šeptem si ho přečetl. Jednalo se patrně o zaříkávadlo, jenž bylo psáno v cizím jazyce, neznámým v celém Alahastu, možná i na celém světě. Král stisknul pěsti. Věděl, čím je to práce.

“... Abys nelitoval... A věz, že tvá lítost bude hořká...“

“Laston...!“

Šeptl a v očích se mu zlostně zalesklo.

“Ale... proč?“

Tato králova otázka však měla prozatím zůstat nezodpovězena...

Eressiel se oblékla v lehounký, prostý šat bělostné barvy a vlasy si ozdobila svěže zelenými lístky, které natrhala v královských zahradách. Zadívala se na dva prsteny, svázané ze stébel trávy, v jejichž středu se třpytily kapky rosy jako dýmanty. Povzdechla si. Pocity, myšlenky a otázky. To vše v ní náhle vířilo a nemohlo se uklidnit. Snažila se alespoň něco dělat, ale vše jí padalo z ruky, srdce tlouklo jak zběsilé, hrdlo se stáhlo tak, že mohla s těžší dýchat, v hlavě hučelo. Na čele se jí vyrazily kapičky potu a s nimi se vynořily i pochybnosti.

“Dělám správnou věc? Nebudu svého rozhodnutí litovat? Miluji skutečně krále? A miluje mne on?“

kladla si otázky jako o překot, ale odpověď na ně se jí hledala těžko. Nakonec ale potlačila ten hlas pochybnosti a obav. Naplnila ji opět ta horkost a pocit radosti se závratným štěstím. Zvedla se ze svého lůžka.

“Půjdu za králem.“

prohlásila rozhodně do ticha, které ve věži panovalo.

“A řeknu mu, že...“

Hlava jí náhle poklesla.

“že...“ ...

“Králi! Pane! Můj pane!“

Vběhla bez pozvání dovnitř a místnost se ihned naplnila vůní květin, šuměním potoku a zpěvem ptáků. Její zvonivý smích se rozezněl okolem a okouznil snad každého, kdo jej uslyšel.

Alcarmo byl však příliš zamyšlen a zarmoucen, než aby ho to dokázalo rozradostnit. Dál seděl nehnutě za svým stolem a se zavřenými očima cosi šeptal. Náhle, jako by si uvědomil něčí přítomnost, vzhlédl.

“Králi, já... chtěla bych...“

Nenechal ji domluvit. Šeptem, chraptavým hlasem, který jako by ani nepatřil jemu, pomalu řekl: “Nechte mne. Všichni. Jděte pryč! Nechte mne zemřít... Já už to nevydržím!“

Opět se chytil za hlavu a nehty zaryl hluboko do kůže. Mysl mu zastřel mlhavý závoj nevědomí. Pociťoval pouze zlost a lítost. Lítost sám nad sebou...

Přiskočila k němu, ve snaze pomoci. Odhodil ji však od sebe takovou silou, že se udeřila a zůstala na okamžik ležet na zemi.

“Odejdi. Zmiz. A hned! To ty jsi příčinou těch trápení, ty a nikdo jiný! Čarodějnice! Proklatá děvče! Copak nevidíš? Zmiz mi z očí!!!“

Tavarillě strnula. Ta slova ji bodala do srdce, zraňovala ji, pociťovala palčivou bolest v hrudi, měla pocit, že se jí hlava rozskočí bolestí. Nedala se ale zlomit. Hrdě vztyčila hlavu, oči zaplněné slzami.

“Králi... Chtěla jsem odejít již v noci, ale rozhodla jsem se zůstat. Avšak nyní... Odcházím. Ale nikdy... ani ve smrti... vás neopustím.“

Alcarmo na ni bez dechu hleděl, ale jen okamžik.

“Zmiz!“

“Sbohem, králi...“

řekla a slza se jí zaleskla v oku. Její tiché kroky zněly v ozvěně nádvořím, až ztichly docela.

Alcarmo padl na zem, zcela vyčerpán. Naposledy zasténal a pak usnul dlouhým, hlubokým spánkem...

Kapitola 10

Slunce se pomalu, líně vyhoupllo na oblohu, aby svými paprsky prozářilo louky a pastviny a napilo se vlahé ranní rosy. Ptáci se rozezpívali jako o překot a voda v potůčku zurčela a vesele bublala, znělo to jako zpěv jara.

“Jak... Kdy?“

Král vypadal velmi zmateně. Nevěděl proč, ale nepamatoval si ze včerejšího večera zhola nic. Obrátil se na Feona.

“A co můj...“

Podkoní se na něj zadíval.

“Váš kůň je mrtev, pane. Vždyť jste sám šel se mnou a viděl, co se stalo...“

“Opravdu? Ale... proč si to nepamatují? A kde je Tavarillé?“

“Vždyť vám to říkám, pane. Zmizela. Již od včerejšího večera nebyla ve své komnatě...“

odvětil Sailon.

“Jste v pořádku, pane?“

optal se ještě. Král kývl.

“Sailone, ...musíme ji najít... Co když se jí něco stane, v lesích není zrovna bezpečno a jestli odešla již v noci...”

“Musíme doufat, pane...”

“Feone, připrav koně a ty, komoří, sežeň ty nejlepší stopaře...”

dodal a sám šel s podkoním do stájí...

Lesní křoviny byly značně husté a přebujelé. Trny, kterými byly některé rostliny porostlé, se zabodávaly hluboko do kůže a zanechávaly na ní nepříjemně pálicí škrábance. Zvířata krvácela z mnoha drobných ranek a plašila se při každém zvuku, který vycházel z nitra hvozdu, v němž panovalo temné příšeří. Ani jeden ptáček zde nezazpíval, ani větvička se nepohnula.

Alcarmovi se hlavou honily výčitky. Co se stalo? Proč šla na tak hrozné místo? A co zde hledala? Opět nenacházel žádnou odpověď, která by ho alespoň trochu uspokojila. Přemýšlel také, co se stalo včerejší noci. Usilovně si snažil vzpomenout- marně. Pamatoval si jenom, že šel do stájí s Feonem a poté už jen černou tmou. Prázdnost a ticho...

Čas se nekonečně vlekl. Lesem se do dálky neslo sípání a hekání mužů smíšené s občasným vyplašeným zaržáním koně. Muži pokračovali ve svém úsilí až do pozdního odpoledne. Dusný, zatuchlý vzduch jim začal silně ztěžovat dýchání. Ve chvíli, kdy všichni padali únavou, ruce a oči umdlávaly a polevovaly ve své práci, se rozestoupily houštiny a vyběhl z nich jeden ze stopařů. Ve tvářích bledý, sotva popadal dech.

Sotva jej Alcarmo spatřil, pokusil se zvíře otočit, to však bylo příliš vyděšené a reagovalo pouze vyděšeným ržáním a hrabáním kopyty. Sedl tedy nakonec, podal otěže do rukou Feonovi a následoval stopaře. Začaly ho naplňovat obavy a strach v něm stále narůstal, živěn hrůznými představami. V dlani sevřel kousek látky z jejích šatů, přivoněl k němu a tiše do něj zašeptal krátkou modlitbu.

Hustým porostem se prodírali s těží a krajní námahou. Konečně houštím začalo prosvítat slunce a v příštím okamžiku se křoviny rozestoupily a prořídly. Před Alcarmem se otevřel výhled na malý, potemnělý palouk. Postava stopaře před ním se zastavila.

“Co se děje, Kaere? Proč nejdeme dál?”

“Dál jděte raději sám, pane...”

Alcarmo se zamračil, odstrčil stopaře a vyšel na palouk, ze všech stran porostlý stromy a trnitými křovinami. Bylo ticho. Stopař se celý třásl hrůzou a vzápětí sebou leknutím trhnul. V příštím okamžiku se lesem roznesl strašlivý výkřik a poté nářek krále, který konečně našel svou milovanou. Bez života...

Dlouhé, černé prapory visely z hradních oken, vlajíc pod jemnými doteky chladivého větříku, jenž ovíval i královu tvář. Naposledy pohladil ty dlouhé, jako antracit černé vlasy. Naposledy pohlédl na to líbezné líčko, jež bylo nyní smrtelně bledé.

“Ani ve smrti... Nikdy vás neopustím...”

Zanesl mu vítr k uším její poslední slova.

Po lících mu stékaly slzy a dopadaly na nehybné tělo té, kterou tak miloval...

“Pane... Už je čas...”

“Ne... Nechte mne, ještě okamžik...”

“Pane... Pane...”

Našel odvahu a pohlédl komořímu do očí.

“Musíte ji nechat jít. Bůh se o její duši jistě postará... Pojd'te.”

Vzal krále kolem ramen a odváděl jej od hranice. Alcarmo se ještě naposledy otočil, aby spatřil tělo v bělostných šatech. Vypadala, jako by jen spala. Ale již nikdy ze svého spánku neprocitne. Nikdy se nebude smát. Už nikdy. Nyní ji pohltil plameny ohně. Stejně plameny, které vzaly život jeho blízkým, ale přeci jiné...

Ještě nikdy, nikdy se necítil tak zoufalý, jako teď a myslel si, že je již všemu konec. To se však hluboce mýlil...

Konec první knihy

